

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Megilat Ta'anit

Avraham Segal <mi-Ḳraḳo>

[Ḳenigsberg], [1858?]

ושאר קרפ

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-12381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-12381)

שנ' (סס) צו את בני ישראל וגו'. קרבני זה הדם. לחמי אלו החלבים. לאשי זה הקטורת. ריח זו הלבונה. נוחחי אלו הנסכים וכל שהוא כריח נוחחי. תשמרו להקריב לי במועדו שיהא כולם באים מתרומת הלשכה. ר' עקיבא אומר מניין שלא יצא וירעה בעדר ת"ל תשמרו להקריב לי במועדו ולהלן הוא אומר (שמות י"ג) והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום, מה להלן מבקרין אותו ד' ימי קוד' לשחיטתו אף כאן מבקרין אותו ד' ימי קודם לשחיטתו. וכשגברו עליהם ונצחום התקינו שיהיו שוקלין שקליהן ומניחין אותן בלישכה והיו תמידין קריבין משל ציבור וכל אותן הימים שדנום עשאום ימים טובים. [ד] ומתמני' ביה ועד סוף מועד' איתותב חגא דשבועי' דלא למספד ואיזה זו עצרת, והלא לא נצרכו לכתו' כל הימים טובים שבמגיל', אלא שהיו דנין כנגד בייתוסין שהיו אומרים [ה] עצרת לאחר שבת, נטפל להם רבי יוחנן

פי' מהר"א

דשבועי' דלא לנאספד צהון ונוכיתים זה זמן הגמול', ועי' צחידושי [טזכס"ס] טעם דכאן צום' זו גרים צעתיהן דלא לנאספד, ועי' ט' נש"כ לייטצ הגירסא צעתיהן דלא לנאספד הגירסא הוא טוץ וכל הגרסות וגם גירסת רש"י שגרס אלל תנייד דלא לנאספד ואלל עלת דלא להטענא' ולייטצ ולדחות הוכחה של תוספות דלא יסי' קשה על רש"י טום קושיא: [ד] ונתמניא ציה וכו'. והקשו צגנו' דמסכ' תענית פרק כילד למה לי עד סוף מועד' ליונא עד מוע' ומוע' גופיה י"ט הוא ואסור, ונתרץ לאסור יום שלאחריו כו' יוקי דאנור צין לפניו צין לאחריו אסור, והקשו לנו' לי ונתמני' ציה ליונא ונע' ציה וס' גופי' אסור דהוה לי' יונא דאתוקיס ציה תניידא, ונתרץ כיון דאלו ונקלע לי' ויילתא וצטליגס לשצט' תמני' גופי' אסור דהוה ליה יונא קנא דאיתותצ ציה חגא דשבועי'א, והקשה רש"י ואי קשיא אכתי ליונא תשע' ואפי' אס אירע ויילת' דצטלי' אכתי הוא אסור תמני' גופי' ונאום קוני יונא דאיתותצ חגא דשבועי' דהוה יום שלפניו, לאו פירכא הוא דהא י"ט גופיה צטיל ואנא ליקום ולגזור קניי' יונא דחג דאיתותצ חגא דשבועי', וכו' ג' ונתרץ לקונן ציום טוריינס עכ"ל, ועי' צחידושי' עלי' טצלאו סכי הוא ונתרץ ולינו דומה ליום טורייניס, ועי' צעמעתתא לקונן שאנור כי הא דרצ גזר תעניתא צתריסר אנורו לי' רצן יום טורייניס הוא ח"ל יום טורייניס גופי' צטולי צטלי' וכו' ותמנא טכנון הוא נש"כ דלא קשה וידי: [ה] עלת לאחר שבת וכו'. נאום דכתיב

ונתרת

יוחנן בן זכאי א"ל שוטים זו מניין לכם, ולא היה בהן אדם שהחזיר לו דבר חוץ מזקן שהיה מפטפט כנגדו, אמר משה רבינו אוהב ישראל היה וידע שהעצרת יום אחד הוא [ו] לפיכך עמד ותקנה לאחר שבת כדי שיתענגו שני ימים זה אחר זה, קרא לו המקרא הזה [ז] (דברים ט') אחד עשר יום מחורב דרך הר שעיר עד קדש ברנע, אם משה רבינו אוהב ישראל היה מפני מה עכבם במדב' מ' שנה, א"ל רבי ובכך אתה פוטרני, א"ל שוטה שבעולם ולא תהא חורה שלנו כשיחה בטילה שלכם, א"ל ובמה אתה פוטרני, א"ל הבהו' אומר (ויקרא כ"ג) וספרתם לכם ממחרת השבת וגו' [ח] יכול לא יהא המניין חלוי אלא בשבועות, ת"ל תספרו חמישים יום הא כיצד אירע יום ט"ו להיות בשבת מונה שבע שבתות חל להיות אחר שבת מונה חמישים יום וכשאתה קורא ממחרת השבת ממחרת י"ט הראשון של פסח. ר' אליעזר אומר אינו צריך הה"א (דברים ט"ז) תספר

לך

פי' מדר"א

ונומרת השבת תספרו חמשים יום וזייתוסין לאורו ונומרת השבת היינו יום אחד אחר שבת וה"ל לעולם וסיינין שבע שבתות שבת וזיום ט' עלתה לכל האמת ונומרת השבת היינו ונומרת י"ט של פסח כדלקמן: [ו] לפיכך עמד ותקנה לאחר שבת וכו'. ונפרשי' התו' וז"ל והקצ"ה הסכי' על ידו עכ"ל, כ"ל ונשום דקשה לתוס' שאמר ר' יוחנן בן זכאי לזייתוסין שוטים וניין לפס פי' ון התורה שנוה השם לעשות עלתה לעולם אחר שבת וזקן הסי' לו ונשום שנוה אהב ישראל היה כדי שיתענגו שני ימים ונשום עונג שלהם תקן לעשות עלתה לאחר שבת לכן ונפרשי' תוס' והקצ"ה הסכים על ידו ונשום דרש'י שלהם היה צלמח ון התורה ונומרת השבת ונשום היינו ונשום ונומרת השבת ונומרת היינו כנוה שהלמח בן הוא לכן אמר הזקן ונשם אהב ישראל סי' ונומרת תקן עלתה לאחר שבת כדי שיתענגו שני ימי ונומרת אחר הקצ"ה ב"כ ונומרת השבת ונשם כדי שיהא עלתה צ' ימים וק"ל כ"ל: [ז] אחד עשר יום ונחורב דרך הר שעיר וגו'. ואם היה מוליך את ישראל דרך הר שעיר היו צלין צלמח עזר יום לקדש שהיה סמוכה לארץ ישראל ואם אהבן למה שימחן ארבעים שנה ודמוי צלמח קאמר ליה: [ח] יכול לא יהא המניין חלוי אלא לשבתו' וכו'. ודכתיב שבע שבתות היינו שבע שבועות ושבעות

לך

לך מהחל [ט] הספירה חלוי בכ"ד, יצאת שבת בראשי שםפירחה
 בכל אדם. רבי יהושע אומר אמרה תורה מנה ימים וקדש ראש
 חודש מנה ימים וקדש עצרת [י] מה ר"ח סמוך לביאתו ניכר.
 רבי ישמעאל אומר אמרה תורה הבא עומ' בפס' והבא שתי לחם
 בעצרת [יא] מה להלן רגל (ס"ח ותחילת הרגל) אף כאן רגל
 ותחיל' הרגל. ר"י בן בתירא אומר נאמר שבת למטה ונאמר
 שבת

פי' מדר"א

לא קרי חלל אותן הנתחילין צ"ל בשבת ונסיינין בשבת, ת"ל
 חנוישים יום ושבע ימים ולא שבועות: [ט] הספירה חלוי צ"ל.
 ודכת' תספ' לך ושבע לך נוס' הספיר' דהיינו צ"ל ספן קובעין
 את הנועדות ולריך לשאל חינותי תל י"ט ראשון של פסח שנתחיל
 לנו' הספירה ונותרת וכ"כ שם צונחות צהדיא: [י] ויה ר"ח
 סמוך לציאתו ניכר. ה"ג שם צונחות ויה ר"ח סמוך לציאתו
 ניכר' שהיא מופרש ויום שלפניו שהיא קודש וזה חול אף עלנת
 סמוך לציאתו ניכר' ואל"ת עלנת לעולם אחר השבת האך תהא
 ניכר' והלא זה קודש וזה קודש, ונפרש"י ז"ל שם ונה ימים וקדש
 חודש עד חודש ימים ונה חשעה ועשרים יום וקדש חודש ציום
 שלשים ויה חודש סמוך לציאתו ניכר' סמוך לציאת חשבונו ניכר
 וחינותי ותחיל לנונות דהיינו ויז' ונשעת מולד הלצגה אף
 עלנת סמוך לציאת חשבונו וניין החנוישים ניכר להם יום קצוע
 שיתחילו ליונות צו דהיינו ונותרת י"ט ראשון שאם ונתינין עד
 לאחר שבת אין שם היכר יום קצוע דפעמים שנתחיל ליונות
 צ"ל פעמים צ"ל פעמים צ"ל עכ"ל ז"ל, וז"ל שזוודחי שלא הי'
 לרש"י הגירסא צונחות כונו שהיא לפנינו רק סתם כונו שנתצב כאן
 צונגילת תענית ויה ראש חודש סמוך לציאתו ניכר' אף עלנת סמוך
 לציאתו ניכרת ותו לא, דאל"כ שהי' לפניו הגרס' כונו שהיא לפנינו
 א"כ קשה ל"ל לרש"י לפרש שאם ונתינין עד לאחר שבת אין שם
 היכר יום קצוע דפעמי' שנתחילין לנונות צ"ל פעמי' צ"ל ופעמי'
 צ"ל, הלא אף צלל זה נתי סות' דצרי צייתוסין כונו שנופרש צהדי'
 ונשום זה קדש וזה קדש וק"ל, וזה כ"ל פשוט: [יא] ויה להלן
 רגל אף כאן רגל ותחיל' הרגל. ה"ג שם צונחות ויה להלן רגל
 ותחלת רגל כונו שנוסיים צסיפ' אף כאן רגל ותחלת הרגל, וזהו
 גירס' נכונה לפי דעתי, והכי פירושה ויה להלן רגל ויה להלן
 שתי לחם צעלרת רגל הוא ונתחילת הרגל אף כאן יום הצחת
 עומר רגל ותחילת הרגל ואם נותין עד לאחר שבת פעמי' שהיו

צ"ל

מגילת פרק ראשון תענית ד

שבת למעלה מה [יב] להלן רגל ותחלת הרגל בסמוך לו וכשאתה קורא ממחרת השבת ממחרת יום הראשון של פסח:

סליק פרק ראשון.

פרק שני

א"יך בשבעה באייר חנוכה שור (פי' חונת) ירושלים דלא למספד. בשני מקומות כתוב במגילה הזאת חנוכה ירושלים דלא למספד, אחד כשעלו ישראל מהגולה, ואחד כשפרצוהו מלכי יון וגדרוהו בית חשמונאי שני' (כחני' ו') ותשל' החומ' בעשרים וגו', ואעפ"י שנבנתה החומה עדיין השערים לא עמדו שכן הוא אומר (סס) גם עד העת ההיא לא העמדתי השערים ואומר (ססז) הוא יבנגו ויטללנו [ויעמידו דלתותיו] מנעליו וגו' ואומר (ויקחו) ויפקדו

פי' מדר"א

צ"י צסוף הרגל כשחל פסח צ"צ צסנת עכ"ל רש"י. והתוספות פירשו לה מה להלן רגל וכו' ולדצריה' זימנין דהוה אחר הרגל כגון חל פסח צ"א צסנת עכ"ל, ועיין בחידושי' שלי צנאלי קמפלגי רש"י ותוספות דלנו' תוספת אמרו כגון שחל פסח צ"א צסנת: [יב] מה להלן רגל ותחלת הרגל צסנוך לו. צננחות ונסיי' חף כחן רגל ותחלת הרגל צסנוך לו, פי' נאנו' שנת לנטי' עד ונונחת הטנת הסציעית וגו' וסקרצת' ונחה חדשה דהיינו הענר' ונאנר שנת לנעלה וספרתם לכם ונונחת הטנת וגו' מה להלן צסצ' של נטה האנור צסתי לחם רגל ותחיל' רגל סנווך לאותו שנת דהיינו הענרת הנתחלת לננחת הטנת הסציעי' לאחר טעצר' שצוע לאותו שנת היינו סצו', חף שנת טלנעלה האנורה צענוור רגל ותחלת הרגל סנווך לו דהיינו יום ראשון של פסח טיהא סנווך לרגל ענוור אלף ונונחת הטנת ונונחת י"ט קאנו' ד"ט קרוי שנת דכתיב ציום הראשון טנתון, וצגנו' ונסקינן לכולהו חית לכו פירכא לצר דר' ישנעאל וריצ"צ לית לכו פירכא, דחי ונדריצ"ז דילנו' כאציי דאנו' אציי ונו' לננינוני יונא וכו' ונאור ליוני טצועי, חי ונדרי אלעזר ור' יהושע ונאלי דצ"ט ראשון קאי דלנוא צי"ט אחרון קאי. ופרש"י חי ונדר' אליעזר דאנור תלוי צצ"ד נהי דאפקיתי' ונשנת אלף ונאלי דנונחת יום הראשון ונונה דילנוא וני"ט אחרון, וכן לר' יהושע דאנור צסנווך לציחא נכרת דילנוא וני"ט האחרון קאנור קרא דהוה נני היכר קצוע הוא יום כ"א צניסן, וצתוספות טס כתב רצינו ונשולס גירכא אחרת ונה טנים וקדש יוצל ונאריך טס ע"ט: